Estetica unei mărturisiri în alb-negru

On Martie 13, 2019

Fii descoperirea a ceea ce însemni într-o viață a cărei lungime pare imposibil s-o judeci nepărtinitor.

Aș vrea să-ți vorbesc despre ziua aceea, când mi se părea că lumea toată e a mea. Îmi luasem în ajun bacalaureatul. N-ai știut niciodată ce ascensiune grea a însemnat pentru mine fiecare zi de școală, fiecare an, ce cursă peste obstacole mereu mai înalte am câștigat, luându-mi "examenul maturității". N-am știut nimic unul despre celălalt.

Ascultam vuietul mării. Ştiam că mă voi izbi mereu de viață, ca marea de stânci, că voi purta în mine toate nostalgiile ei și un veșnic dor de libertate. Nici marea nu e liberă, încercam să mă consolez. E îngrădită de țărmuri. Poate că-i furioasă că și-a pierdut libertatea. Parcă se izbește cu capul de pereți, se lovește de stânci și face spume la gură !

- Sigur, scrie Andre Maurois în Memoriile sale, este o mare nebunie și aproape totdeauna pedepsită să te întorci și să vrei să retrăiești la patruzeci de ani tot ce ai iubit sau de care te-ai bucurat la douăzeci.

*Eu am depășit cu mult anii maturității și nu vreau să retrăiesc tot ce am iubit. Ar fi o pedeapsă. Ci să înțeleg ce am iubit, ce am trăit și, mai ales, să mă înțeleg pe mine... **

Leadership: Ești prins într-o problemă a timpului care nu-și va găsi dezlegarea decât printr-o schimbare a viziunii despre tine însuți, adiacentă sentimentului că poți să aparții de o realitate ce există dincolo de ceea ce crezi că reprezintă limitele tale?

Cazi într-o dimensiune nesigură, plină de neprevăzut? Simțământul frustrant al inexplicabilului te înconjoară cu un strat amar de neputință? Individualitatea ta incontestabilă se accentuează mai mult la contactul cu o nouă formă de a te autocunoaște? Te pierzi într-un labirint de indicii și interconexiuni cu alte drumuri ale vieții? Limitele tale sunt date de lipsa înțelegerii modului în care trebuie să-ți achiți datoriile față de valorile vieții: sinceritate și maturitate?

Deseori leadershipul este asemenea unei opere de artă rămasă neterminată, dar care este de natură să aducă noi lumini, extrem de importante asupra ultimei faze din evoluția ta, când începi să te învârți în jurul axei tale, în alternanța dintre cele două ipostaze: "a fi mesagerul unui trecut rătăcit" și "a fi ecoul unei povești nemuritoare". Singura artă care te lasă fără cuvinte la o privire de aproape este o cale de a te surprinde într-o ipostază de total abandom într-o realitate care îți oferă prea puțin sau deloc din ceea ce visezi. De multe ori arta este apanajul unei minți captive într-o realitate care s-a împotmolit în propriile ei limite.

Debusolat de circumstanțele prin care treci, nu mai știi dacă ești sau nu ancorat în realitatea care te împlinește. Devii complet imobil, fără putere de reacție, prins într-un joc nesigur de dualități, și asfixiat de aglomerația de elemente care acționează în jurul unui singur numitor: nostalgia. Ca atunci când privești un tablou frumos și încerci să te simți în peisajul dat, dar el îți creează imaginea de depărtare de lume, de casă, de tine însuți. Riști să te lași format de caracterul insular al unei arte umanizată, dar cu accent foarte grijuliu asupra detaliilor, cu un accent apăsat pe om „în singurătatea și intimitatea lui".

Leadership: Poți să lași în urmă amprenta unui destin care te apasă teribil, făcându-te să

exclami cu o inocentă uimire: "Eu sunt negația acestei existențe ! " ?

Îți manifești melancolia printr-o izolare de restul lumii care are toate inconvenientele unui război cu tine însuți? Ești decis să retrăiești anumite momente din viață cu prețul unei perfecțiuni ce s-ar fi dovedit sterilă, sau cu prețul acelei umilințe care renunță la mândrie și răzbunare, alegând dragostea, miracolul și bunăvoința?

Dintre acțiunile care te fac să fii cel mai puțin eficient, comparate între ele, izolarea rămâne însă "monumentul" cel mai reprezentativ fiindcă perpetuează starea de melancolie, senzația de sensibilitate urmată de presiune și durere. Abandonarea totală într-un univers incoerent ce te caracterizează tot mai impetuos, induce o stare de zbucium interior, o senzație neplăcută de apartenență la ceva în care nu crezi cu destulă tărie ca să-l faci să se îndeplinească. Totul în tine este brusc susținut de o curiozitate continuă de a afla adevărul: *"Cine sunt eu cu adevărat ?"*

Leadership: Eviți pericolul intrării în zona "Sentimentalism" pe tot timpul funcționării propriei conștiințe, cu privire la ceea ce te ține prizonier într-un moment ZERO reprodus fidel de mintea ta în calea împlinirii?

Expertul în materie de leadership, John C. Maxwell sfătuia: *"Pregătește-te pentru momentele cheie din viitor și alege-ți zilnic atitudinile potrivite."* Un fel de atenționare aș zice, care semnalează confruntarea cu noi înșine ce trebuie depășită. Canalizarea stării de incertitudine care ne cuprinde într-un moment din viață spre o direcție mai în acord cu propriile valori, mai în armonie cu adevărul a ceea ce ne definește.

Intrarea ta în zona "Sentimentalism" este similară cu apariția unei nostalgii a privilegiilor pierdute în demersurile căutării sensului vieții, nu doar fiindcă ești supus unei realități care te depășește și căreia nu i te poți sustrage, ci pentru că nu ești pregătit să-ți recunoști umbra, suferința și semnificațiile ei, și să suporți consecințele.

Iar a fi prizonier într-un moment ZERO reprodus de mintea ta în calea împlinirii înseamnă să rămâi fidel acelor amintiri care îți provoacă suferința și nu te lasă să te propulsezi spre dimensiunile principale ale sensului vieții (spirituală și socială). Evocarea unor momente profund sensibile și înduioșătoare, sau a unor experiențe dezamăgitoare, ar însemna o dublă suferință: cea trăită prin esența sfârșirii de sine și a rememorării de tip proustian, cu ștergerea oricăror legături cu angajamentele anterioare.

Leadership: Ești decis să-ți revendici o identitate căreia nu-i mai poți face față, în baza unei experiențe de viață foarte aproape de a se materializa printr-o puternică probă de caracter care te îndeamnă să devii mai tolerant față de tine însuți?

Cred că pentru fiecare om momentul de reflecție vine de obicei mai târziu, când deja este prizonier al acestor stări de tranziție, care produc instantaneu o curiozitate negândită, nedorită, neîncăpătoare într-un asemenea context atipic. Începi să te vezi din perspectiva unui pictor care transpune pe pânză imaginile create de un poet, îndrăznind să-și redeseneze întreaga viață după o comuniune cu totul, nu doar prin prisma lucrurilor pe care le consideră importante, ci prin prisma durerilor trecătoare pe care nu le poate ignora.

Iar dacă omul nu analizează cu adevărat aceste stări, procese și situații de moment, lăsându-se în voia lor, fără îndoială va rămâne în zona "Sentimentalism". Va împietri într-o poziție de apărare, în loc să intre în defensivă, care se va reflecta într-o înțelegere greșită a rolului și responsabilității față de propria lui identitate.

Insight-ul decisiv pentru tine se produce atunci când te simți prea izolat într-un status quo continuu, atunci când îți petreci timpul privind în tine însuți și judecându-ți reacțiile. Este semn clar că ceva îți scapă despre tine însuți.

Insight-ul este o privire aruncată înspre esența naturii tale îngropată de prea mult timp în uitare. Poate fi o marcă a chemării tale divine din care îți confecționezi o nouă rațiune de a fi. Dar poate fi și o nuanță negativă a procesului de autoevaluare trăită printr-un amestec de constrângere afectivă sau morală. Insight-ul este un adevăr despre tine însuți la care ajungi doar prin destăinuire, prin estetica regăsirii de sine și înțelegerea lumii lăuntrice, prin găsirea unei modalități de a trăi acea măreție a sufletului pe care nu o vei găsi la altcineva, decât la tine.

Identitatea care te conduce la succes sau la eșec apare ca urmare a retrăirii unui eveniment emoțional din trecut, ce nu a fost suprimat până în momentul prezent. Este ascensiunea pe care trebuie s-o urmezi după ce te-ai judecat cu gândul de a te fi înfrânt singur.

E ca și când ai primi o grămadă de refuzuri din partea unor oameni cunoscuți și de teamă să nu întâmpini altele noi, te izolezi. Dar în tine rămâne totuși înrădăcinată curiozitatea de a fi părtaș la misterul vieții, dorința de a te revolta în fața gândurilor care aproape de strivesc, necesitatea de a te împotrivi propriei stări de latență. Totul devine nemăsurat de aglomerat în tine. Până ce tot ceea ce este străin de cunoașterea ta se topește într-o curiozitate anemică. Apoi izbucnește dintr-o dată, într-o înțelegere corectă a felului în care se cuvine să fii.

Cum spunea cineva: *"cu cât amânăm confruntarea cu noi înșine, cu atât pierdem timp prețios pe care l-am fi putut folosi trăind la intensitate maximă".* Adesea, identitatea omului pare a fi similară cu acea delicatețe a unui pictor care surprinde în creația sa un peisaj deosebit, cu o însemnătate aparte, încercând să-i transmită privitorului starea sa de spirit resimțită după contactul cu o realitate în care e foarte greu să te inserezi, fiindcă se răzvrătește filosofic și își trimite simbolic înțelesul spre punctul ZERO.

Şi, subliniez aici. În leadership se utilizează un "produs" singular, conceput liber și personalizat: identitatea individului. Identitatea poate inspira încredere pe măsură ce individul își schimbă optica și comportamentul, printr-o anumită decodificare a sentimentelor, printr-o dezvăluire a unor experiențe de viață acumulate în timp îndelungat, printr-o extrapolare a unor stări de fapt.

Se poate ajunge mai departe, până la negarea sinelui, adică asumarea unei identități care nu mai e a lui, o identitate căreia nu îi mai aparține sau căreia nu-i mai face față atunci când nu mai poate stăpâni demonii trecutului, duhul adevărului din spatele convingerilor, când nu reușește să dea deoparte vălul iluziei de a fi perfect într-o lume imperfectă.

Astfel, individul se pierde într-un labirint al jocurilor psihologice și al nesiguranței, într-un vârtej năucitor al jocurilor de culise care sporește și mai mult neîncrederea, confuzia dintre known și unknown. Eficiența leadershipului depinde în mare măsură de puternica voință a omului de a-și păstra flexibilitatea, de o rezistență superioară la "coroziune și eroziune", la starea de incertitudine.

Cea mai puternică probă de caracter care te face să devii mult mai atent la ce se întâmplă în jur și mai tolerant față de tine însuți este să-ți admiți suferința ca pe o lecție de viață, ca o condiție necesară pentru a-ți spori credința într-un nou început de drum.

Estetica unei mărturisiri în alb-negru evidențiază acea etapă a maturității când îți poți însuși noi indicii despre tine având o perspectivă de ansamblu asupra lucrurilor care s-au întâmplat

deja, care îți lipsesc, care îți stimulează afectivitatea și te provoacă să-ți reconsideri imaginea de sine.

Chiar dacă te simți împovorat de mâhnire, de greutățile vremurilor, de nostalgia unei resemnări care te plasează implicit în sfera unor lumi apuse, amintește-ți citatul acela celebru din filmul Star Wars: *"Lumina cea mai puternică aruncă umbra cea mai întunecată."*

* Notă: Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Source: https://neculaifantanaru.com/estetica-unei-marturisiri-in-alb-negru.html